

Má sestra chce
znát pravdu.

HRA LŽÍ

SPADLA KLEC

SARA SHEPARDOVÁ

AUTORKA SÉRIE

Roztomilé malé lhářky

Ale pravda
někdy bolí.

HRA LŽÍ
SPADLA KLEC

SARA SHEPARDOVÁ

Přeložila Michaela Krýslová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Seven Minutes in Heaven*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2015 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Foto na obálce © 2013 by Gustavo Marx/Mergeleft Reps, Inc.

Grafická úprava obálky: Liz Dresner

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-283-2

*Hodné holky se dostanou do nebe,
potvory se dostanou všude.*

HELEN GURLEY BROWN

PROLOG

Obrovská šatna je snem každé dívky. Ráno hned po probuzení zabořit bosé nohy do huňatého růžového koberce ležícího na dřevěné podlaze. Stěny plné polic, přihrádky se značkovými kabelkami a šperky a tucty bot. Luxusní oblečení všech barev visící v úhledných řadách: halenky a sukně z hedvábí, kašmíru i bavlny.

Pro většinu dívek by tahle šatna znamenala úplné nebe. Pro mě byla jen další připomínkou, že já v nebi rozhodně nejsem.

V úzkém prostoru vedle mě má sestra Emma Paxtonová přejížděla prsty po přepychových látkách mých šatů a srdce se jí svíralo žalem. Měla stejné kaštanové vlasy a dlouhé nohy jako já, tytéž modré oči lemované tmavými řasami. Koneckonců jsme jednovaječná dvojčata. Ale přestože jsem stála hned vedle ní, v třídlínném zrcadle na konci šatny se odrážela jen ona.

Po smrti jsem se stala neviditelnou. Ale stále bloumám mezi živými, připoutaná jakousi záhadnou silou ke své sestře, s níž jsem se za života neměla možnost setkat. K sestře, kterou můj vrah donutil, aby převzala můj život. Od té doby, co jsem mrtvá, moje sestra balamutí všechny mé přátele i rodinu, že jsem to já, Sutton Mercerová. Ze všech sil se snaží zjistit, co se té noci, kdy jsem zemřela, přihodilo, a už se jí podařilo zbavit podezření z vraždy mou rodinu i mé nejlepší kamarádky. Jenže stopy pořád nikam nevedou

a pomalu už se není čeho chytit. A vrah sleduje každý její krok a dává pozor, aby mou roli hrála dokonale.

Teď tady Emma stála v ponožkách a spodním prádle a s nepřítomným výrazem ve tváři civěla na můj šatník. Někomu by mohlo připadat směšné, že po tom, čím si prošla – po všech utrpených ztrátách a hrůze, co si zažila –, pro ni pouhé oblékání představuje tak vysilující činnost. Ale možná právě *kvůli* těmto ztrátám a hrůzám se ta nejjednodušší rozhodnutí v její zneklidněné mysli proměnila v neřešitelné problémy. V bývalém životě Emma nikdy neměla šatnu. Když ji naše matka Becky opustila, Emma putovala po Las Vegas z jedné pěstounské péče do druhé jen s tričky ze sekáče sbalenými v batohu. Já měla tolik oblečení, tolik šatů: kraťoučké a přiléhavé i dlouhé a rozevláté, s pestrými divokými vzory i jednobarevné, zdobené flitry, s volánky nebo lemované krajkou. Samozřejmě i víc jak půl tuctu černých – na výběr.

Emma se zničehonic roztrásla. Klesla na plyšový koberec, objala si skrčená kolena a po tvářích se jí začaly řinout slzy.

„Co se ti stalo, Nisho?“ zašeptala. „Co ses mi tak urputně snažila říct?“

Od té doby, co byla Nisha Banerjeeová, má někdejší sokyně, nalezena ve svém bazénu plovoucí obličejem dolů, uběhly už skoro dva týdny. Oznámení o její smrti šokovalo celou školu. Nisha se zapojovala do nejrůznějších akcí, a přestože nebyla zrovna včelí královnou jako já, všichni ji znali. Téměř okamžitě se začaly šířit zvěsti. Nisha byla sportovkyně a výborná plavkyně – polovina lidí ze školy se zúčastnila některé z jejích party u bazénu. Jak se mohla utopit? Jednalo se jen o nešťastnou náhodu? Nebo šlo o něco tajemnějšího – předávkování drogami? *Sebevraždu?*

Ale Emma a já jsme věděly své. Nisha se těsně před smrtí usilovně snažila Emmě dovolat, stále znovu vytáčela její číslo. Emma jí nezavolala zpátky hned – zdržoval ji můj tajný kluk, Thayer Vega, který trval na tom, že je v něčem jiná než dřív a že on tomu přijde na kloub. A než se Emma dostala k telefonování, Nisha už byla mrtvá, a Emma se nemohla zbavit pocitu, že nešlo o náhodu.

Pokud se nemýlila, jestli Nisha vážně kápla na něco důležitého ohledně mé smrti, pak se stala zatím poslední obětí ve smrtelné hře mého vraha. Ten, kdo mě připravil o život, byl stále tady – a bez váhání zabije znovu, aby své tajemství udržel pod pokličkou.

Konečně Emma vstala a netrpělivě si utřela slzy. Truchlit pro Nishu byl luxus, který si nemohla dovolit. Potřebovala zjistit, k čemu došlo té noci, co jsem zemřela, dřív než to odskáče někdo další z jejích blízkých – a než vrah zlikviduje i ji.

1

SPLETITÁ PAVUČINA LŽÍ

„Už jsou to skoro dva týdny, co byla tato dívka nalezena mrtvá v bazénu své rodiny,“ notoval hlas reportérky, když se v sobotu koncem listopadu na monitoru objevila Nishina fotografie. Emma stála u Suttonina psacího stolu, sledovala v místních zprávách reportáž o Nishe a přitom se oblékala na pohřeb. Ani nevěděla, proč se vlastně dívá; všechny detaily už slyšela mnohokrát. Možná doufala, že časté opakování ji konečně přinutí uvěřit, že je to pravda: Nisha skutečně zemřela.

Reportérka, štíhlá Latinoameričanka ve slézovém blejzru, stála před bungalovem, který Emma dobře znala. Nishin dům byl prvním místem, kam přišla jako Sutton ten večer, kdy ji Madeline Vegová spolu s Liliannou a Gabriellou Fiorellovými, zvanými dvojčata Štěbetalky, „unesly“ z lavičky v parku, kde čekala na své dvojče, s nímž se měla poprvé v životě setkat. Emma si vzpomněla, jak našťavaně se Nisha tvářila, když se Emma přihnula na její večírek – Nisha a Sutton se celá léta nesnášely. Ale během posledních měsíců se Emma začala se svou tenisovou spolukapitánkou pomalu sblížovat.

„Dívku našel její otec minulého pondělí krátce po osmé hodině večer. Podle oficiálního prohlášení tucsonské policie neexistují důkazy, že by se jednalo o násilnou smrt, a případ je proto považován za nehodu. I tak zůstává mnoho nezodpovězených otázek.“

Následoval střih a objevila se Clara, kterou Emma znala ze školního tenisového týmu. Oči měla doširoka otevřené hrůzou a v obličejí byla bledá. Pod Clarou v dolní třetině monitoru naskočil titulček NISHINA SPOLUŽAČKA. „Hodně lidí říká, že to možná byla... že to možná udělala úmyslně. Protože Nisha byla vždycky tak strašně výkonná. Kolik toho člověk dokáže zvládnout, než... než se úplně zhroutí?“ Clařiny oči se zalily slzami.

Opět střih a Claru nahradil jakýsi mladík. Emma zaostřila a poznala svého kluka, Ethana Landryho. NISHIN SOUSED, hlásil titulček. Ethan měl na sobě černou košili s černou kravatou a očividně právě odcházel z domova na pohřeb. Emmě se při pohledu na něho podlomila kolena. „Já ji zas tak dobře neznal,“ prohlásil s vážným výrazem v tmavě modrých očích. „Vždycky mi připadala dost vyrovnaná, ale člověk nikdy neví, jaká tajemství druzí skrývají.“

Kamera švenkla na reportérku. „Poslední rozloučení se koná dnes odpoledne v Pietním parku všech vyznání. Rodina žádá, aby namísto květin byly poskytnuty finanční dary Nemocnici Arizonské univerzity. Loučí se Tricia Melendezová.“ Emma zaklapla laptop a vrátila se zpátky do šatny. Tlachající reportérka po sobě zanechala hrobové ticho pronikající až pod kůži.

Emma ještě nikdy nebyla na pohřbu. Na rozdíl od většiny svých vrstevníků, kterým zemřeli prarodiče nebo rodinní přátelé, nikdy neměla nikoho, koho by mohla pochovat. Zhluboka se nadechla, začala se probírat Suttoninými černými šaty a snažila se rozhodnout, které z nich jsou pro tuto příležitost vhodné.

Nemohla jsem si vzpomenout, jestli jsem někdy měla důvod obléknout se do smuteční černé. Moje posmrtná paměť byla zoufale útržkovitá. Matně se mi vybavovaly obecné vazby – k našemu domu, k rodičům – ale jen velice málo konkrétních okamžiků. Tu a tam se mi z paměti vynořilo pár náhlých detailů, ale tyhle záblesky jsem nedokázala předvídat, natož vyvolat. Pokusila jsem se vzpomenout si na pohřeb našeho dědečka, když mně a Laurel bylo asi šest nebo sedm. Držely jsme se za ruce, když jsme přicházely k rakvi?

Emma si nakonec vybrala kašmírové svetrové šaty, opatrně je

sundala z ramínka a přetáhla si je přes hlavu. Byly trochu přiléhavé, ale měly jednoduchý střih. Když si uhlašovala jemnou tkaninu na bocích, v uších jí znovu zazněla Clařina slova. *Možná to udělala... úmyslně.*

Ve čtvrtek byl Den díkůvzdání, a přestože se tentokrát nekonaly žádné velké oslavy, Emma byla vděčná aspoň za pár dní volna ze školy, kde se to divokými spekulacemi o Nishe jen hemžilo. Emmě se tyhle klepy moc nezdály. Strávila s Nishou předchozí víkend a vůbec jí nepřipadala smutná. Veškerá nevráživost, co mezi ní a Sutton panovala, se už díky Emmě přívětivosti rozptýlila. Nisha dokonce pomohla Emmě dostat se k nemocničním záznamům na psychiatrickém oddělení, aby se dozvěděla pravdu o Beckyčině minulosti. Po dva strašlivé týdny Emma věřila, že Becky je Suttoniným vrahem, a tak se chtěla podívat do matčiny lékařské složky, aby zjistila, jestli Becky měla násilnické sklony.

Teď Emma vzala Suttonin iPhone a začala projíždět došlé zprávy. V den své smrti se Nisha několikrát během dopoledne marně snažila Emmě dovolat, pak jí nakonec napsala stručnou zprávu: ZAVOLEJ MI CO NEJDŘÍV, MUSÍM TI NĚCO ŘÍCT. Nenechala vzkaz v hlasové schránce a nic víc k tomu nedodala. Pár hodin nato se utopila.

Mohlo jít o nešťastnou náhodu, pomyslela si Emma a telefon strčila spolu s peněženkou do černobílého psaníčka. Neexistuje žádný důkaz, že Nishu někdo zabil, ani že její smrt má se mnou cokoli společného.

Ale když jí ta slova procházela hlavou, na pochybnosti a žal okupující její srdce padlo neúprosné přesvědčení – už si dál nemůže dovolit věřit v nešťastné shody okolností. Koneckonců, kolik pouhých dohadů ji přivedlo sem? Travis, její věčně zhulený nevlastní bratr, jen *náhodou* narazil na video s předstíraným škrcením Sutton, kterou považoval za Emmu. Ona *čirou náhodou* přijela do Tucsonu den po smrti své sestry, když předtím osmnáct let vůbec netušila, že nějakou sestru má. A když s ní Nisha tak naléhavě potřebovala mluvit, zrovna v ten den se utopila? Ne, tohle všechno nemohla být náhoda. Emma si připadala jako figurka na šachovnici,

kteřou čísi neviditelná ruka táhne sem a tam, zatímco ona sama vůbec nechápe, o jakou hru se jedná.

Nemohla si pomoci, ale Nisha prostě musela padnout za oběť v té samé hře.

Sledovala jsem, jak má sestra zápolí s hrstí sponek a snaží se smotat vlasy do francouzského drdolu. Emma byla na účesy docela nemešlo – tedy kromě obyčejného culíku, ten zvládala bez problému. Nejradši bych si stoupla za ni a pomohla jí. Litovala jsem, že se nemůžeme připravovat spolu a při pohřbu se pak držet za ruce. Kež bych jí mohla říct, že jsem tady s ní, aby se necítila tak strašně osaměle.

Někdo lehce zaťukal. Emma vyplivla z pusy sponku a zvedla hlavu. „Dále!“

Dveře se otevřely a vešel pan Mercer v černém obleku šitém na míru a tmavé modro-červené kravatě. Šediny v jeho vlasech se zdály zřetelnější než obvykle; tajemství, co skrýval, mu poslední dobou dala hodně zabrat. Emma se od něho nedávno dozvěděla, že Becky je dcera Mercerových – a ona sama je tím pádem jejich vnučka. Teprve pak si všimla, že jsou si skutečně podobní. Zdědila po panu Mercerovi rovný nos a výrazně vykrojené rty. Ale pan Mercer tajil před svou ženou a Suttoninou sestrou Laurel, že se Becky znovu objevila ve městě.

„Ahoj, holčičko,“ broukl a váhavě se pousmál. „Tak co, jak se cítíš?“

Emma otevřela pusu; chtěla odpovědět, že dobře, ale nakonec zase pusu zavřela a pokrčila rameny. Dobře se určitě necítila, a nic jiného ji nenapadlo.

Pan Mercer přikývl a pak zhluboka vydechl. „Je toho na tebe moc, vid’.“ Teď neměl na mysli jen Nishu. Jako by nestačilo, že Emmě zemřela kamarádka, nedávno se poprvé po třinácti letech setkala s Becky, svou vlastní matkou.

Co se týče Suttoniny vraždy, Emmě se podařilo dokázat, že Becky je nevinná, ale pohled na matku s pěnou u pusy a připoutanou k nemocniční posteli ji pořád pronásledoval ve snech. Celá léta

dumala, co se její mamince přihodilo, ale nikdy ji nenapadlo, že by mohla být takhle vážně nemocná – totiž psychicky labilní.

Sáhla po malé černobílé kabelce napěchované papírovými kapesníky. „Už jsem hotová, můžeme jít.“

Pan Mercer pokýval hlavou. „Nechceš se nejdřív zastavit v obýváku, Sutton? Myslím, že nastal čas pro malou rodinnou schůzku.“

„Rodinnou schůzku?“

Přikývl. „Laurel s maminkou už na nás čekají.“

Emma se kousla do rtu. Ještě nikdy na žádné rodinné schůzce nebyla, a tak nevěděla, co si pod tím má představit. V Suttoniných černých botách na klínovém podpatku se vrávoravě postavila a následovala pana Mercera dolů po schodech a předsíni zalitou ostrým odpoledním světlem, jež pronikalo dovnitř vysokými okny.

Obývací pokoj Mercerových byl laděný do elegantních jihozápadních barev – převládala zemitá červená a světlehnědá propojené v navažských klikatých vzorech. Na stěnách visely obrazy pouštních květin a pod oknem se leskl klavír Steinway. Paní Mercerová a Laurel už seděly vedle sebe na široké kožené pohovce.

Tak jako v případě pana Mercera, když teď Emma věděla, co hledat, dokázala najít podobné rysy i u své babičky. Měly stejné modré oči, stejnou štíhlou postavu. Paní Mercerová vypadala nervózně; kousala se do rtů, až si rozmazala rtěnku. Laurel po jejím boku měla přehozenou nohu přes nohu a netrpělivě pohupovala chodidlem. Medově blond vlasy si pečlivě stočila do téhož uzlu, o jaký se pokoušela i Emma. Pro smuteční obřad zvolila černou úzkou sukni s halenkou na knoflíčky a vzala si uzoučký zlatý náramek s přívěskem ve tvaru tenisové rakety. Až na nos posetý světlymi pihami byla v obličeji úplně bledá.

Emma se opatrně posadila do semišového ušáku naproti. Hodiny v předsíni zazněly jedním zvučným *bim*.

„Za hodinu začíná pohřeb,“ připomněla Laurel. „Neměli už bysme vyrazit?“

„Hned,“ řekl pan Mercer. „Jen jsme vám s maminkou chtěli ještě nejdřív něco povědět.“ Odkášlal si. „Nishina smrt nám připomněla,

co je v životě opravdu důležité. Vy dvě, děvčata, jste pro nás důležitější než cokoli jiného.“ Větu dokončil příškrčeným hlasem a na chvílku se odmlčel, aby se uklidnil.

Laurel pokrčila čelo a zachmuřeně se na pana Mercera zadívala. „My víme, tati. Tohle nám nemusíš vykládat.“

Pan Mercer zavrtěl hlavou. „Maminka a já jsme k vám vždycky nebyli upřímní, Laurel, a to naší rodině škodí. Chceme vám říct pravdu. Tajemství nás jen rozdělují.“

Emmě najednou došlo, kam pan Mercer míří. Paní Mercerová ani Laurel neměly tušení o kontaktu s Becky, Laurel dokonce ani nevěděla, že Becky existuje. Žila v domnění, že Sutton byla adoptovaná od anonymní cizí osoby. A co se týče paní Mercerové, ta Emminu matku před lety vykážala z domu. Emma vrhla na pana Mercera zděšený pohled. On se přitiskl zády k opěradlu, jako by se snažil nabrat síly.

Paní Mercerová si všimla Emmina úzkostlivého výrazu, a lehce se na ni usmála. „To je v pořádku, holčičko, tatínek mi všechno pověděl. Nemusíš se bát, že bych ti něco vyčítala.“

Laurel se na matku dotčeně podívala. „O čem to mluvíš?“ Pak přejela očima na otce. „Já jsem zřejmě jediná, kdo neví, o čem je řeč.“

V místnosti se rozhostilo rozpačité ticho. Paní Mercerová upírala zrak do klína, zatímco pan Mercer si nervózně upravoval kravatu.

Emma těžce polkla a zadívala se Laurel do očí. „Konečně jsem se setkala se svou biologickou matkou.“

Laurel spadla čelist, překvapeně natáhla krk. „Cože? No to je fantastický!“

„Ale to ještě není všechno,“ ujal se opět slova pan Mercer. Nešťastně zkroutil rty. „Laurel, miláčku, musím ti říct, že Sutton je naše biologická vnučka.“

Laurel na okamžik ztuhla. Pak pomalu zakroutila hlavou a zůstala na otce zírat. „Já tomu nerozumím. To přece není možný. Jak by mohla bejt vaše...“

„Její maminka – Becky – je naše dcera,“ pokračoval pan Mercer.

„Měli jsme ji jako hodně mladí. Becky odešla z domova ještě předtím, než ses narodila ty.“

„Ale... proč jste mi to nikdy neřekli?“ Laurel zlostí naskákaly na obličejí růžové skvrny. „To je přece šílený.“

„Miláčku, mně je strašně líto, že jsme ti to nepověděli.“ Hlas pana Mercera zněl úpěnlivě. „Mysleli jsme si, že jsme se rozhodli správně. Chtěli jsme vás dvě ušetřit našich vlastních chyb.“

„Vždyť je to moje sestra!“ zaječela hystericky Laurel. Emma nejdřív předpokládala, že mluví o Sutton, ale pak jí došlo, že Laurel má na mysli Becky. „Vy jste přede mnou zatajili mou sestru!“

Emma sevřela tkaninu šatů tak pevně, až jí zbělely klouby prstů. Docela ji překvapilo, že po tom všem, čím si prošla, jí Laurelin záchvat zuřivosti pořád ještě dokáže nahnat strach. Ale vůbec se Laurelině reakci nedivila. Sama tak dlouho myslela na Becky jako na svou ztracenou matku, až skoro zapomněla, že je to taky Laurelina sestra. Laurel měla pravdu; nebylo fér, že nikdy nedostala šanci ji poznat.

„Kde je? A jaká je?“ chtěla vědět Laurel. Emma otevřela pusou, aby odpověděla, ale než stačila cokoli říct, ozvala se paní Mercerová.

„Problémová.“

Tohle jediné shovívavé slovo jako by zaplnilo celou místnost. Všichni se podívali na paní Mercerovou – tise plakala s rukou přitisknutou na rty. Pohled na usouzenou matku zmírnil Laurelinu zlost. Kousla se do rtu a oči jí zjihly.

Paní Mercerová klesla rukou k srdci; když pokračovala, hlas se jí třásl a zněl jen o malinko zvučněji než šepot. „Becky mně a tvému tatínkovi moc ublížila, Laurel. Je to s ní opravdu těžké. Usoudili jsme, že pro nás všechny bude nejlepší, když se s ní přestaneme stýkat. Prostě už v téhle rodině nadělala příliš mnoho škody.“

„Všechno není jen Beckyina vina,“ zastal se dcery pan Mercer s hlavou nakloněnou dopředu. „Je psychicky nemocná, Laurel, a když začala dospívat, tvoje maminka a já jsme si s ní už vážně nevěděli rady.“

Laurel přejela pohledem zpátky k Emmě; tvářila se spíš zraněně než naštvaně. „Jak dlouho už všechno tohle víš?“

Emma se zhluboka nadechla. Sebrala z vedlejšího křesla polštář ozdobený štrápci, přitiskla si ho na hrud' jako plyšáka a zamyslela se, co by na tuhle otázku odpověděla Sutton. „Setkala jsem se s ní nedávno v Sabino Canyon. Tu noc, co Nisha pořádala večírek s přespáním.“

Emma od svého příjezdu dělala, co mohla, aby poskládala dohromady kousíčky té noci, kdy jsem zemřela. Taky mně se tu a tam vybavovaly útržky vzpomínek, třeba jak Laurel přijela pro mého tajného kluka Thayera Vegu, do něhož byla sama dlouhá léta zamilovaná, aby ho odvezla do nemocnice – potom co se ho někdo, nejspíš můj vrah, pokusil přejet mým autem. Teď jsem z Laurelina výrazu poznala, že jí problesklo hlavou totéž; jak si pospojovala souvislosti, rozšířily se jí oči.

„Promiň, že jsem ti to zatajila,“ řekla Emma a při pomýšlení na ostatní obrovská tajemství, která skrývala před Mercerovými, se v duchu otrásla. „Byl to hrozně silnej zážitek a prostě jsem o tom ještě nedokázala mluvit.“

Laurel pomalu přikývla. Mnula v prstech přívěsek svého náramku a v obličejí se jí míhaly protichůdné emoce. Ani Emma ještě nestrávila všechna zjištění o Becky a Mercerových, a tak přesně věděla, jak se Laurel cítí.

V pokoji bylo takové ticho, že slyšeli, jak v obřím pelechu u krbu pochrupuje Drake, rodinná německá doga. Pan Mercer civěl z okna, za nímž si dva střízlíci kaktusoví pilně stavěli hnízdo v pouštní vrbě. Po dlouhé chvíli se Laurel tiše zahihňala.

„Co je?“ zeptala se Emma s hlavou skloněnou ke straně.

„Jen jsem si uvědomila,“ řekla Laurel a rty se jí šibalsky zkroutily, „že jsi vlastně moje neteř, vid'?“

Emma se taky zachichotala. „Nejspíš jo.“

„Teoreticky ano,“ potvrdil pan Mercer. Rozepnul si knoflík u saka a zase si ho zapnul; když viděl, že to berou s humorem, očividně se mu ulevilo. „Ovšem vzhledem k tomu, že jsme Sutton oficiálně adoptovali, je zároveň tvoje legální sestra.“

Laurel se znovu otočila na Emmu, a přestože její úsměv vypadal

malinko nuceně, oči jí svítily. „Je to všechno fakt šílený... ale zas na druhou stranu je skvělý, že jsme příbuzný. Myslím biologický. Pro mě jsi vždycky byla moje sestra, ale jsem ráda, že máme i stejnou krev.“

Hlavou mi problesklo pár vzpomínek na nás dvě jako malé holčičky. Laurel měla pravdu. My jsme *byly* sestry. Hádaly jsme se jako sestry, ale taky jsme se navzájem opatrovaly, jak bývá u sester zvykem.

Pan Mercer si odkašlal a přejel si rukou po bradě. „Je tu ještě něco,“ prohlásil. Emma po něm mrskla pohledem. Ještě něco? „Než Becky odjela, pověděla mi pár zvláštních věcí. Těžko říct, co jí člověk může věřit. Becky není vždycky... důvěryhodná. Ale z nějakého důvodu mám pocit, že tentokrát mluvila pravdu. Tvrdila, že má ještě jednu dceru. Že Sutton má dvojče.“

Emmě se rázem zastavilo srdce. Na chvíli se jí rozostřil pohled a obývací pokoj Mercerových se proměnil v rozmazaný Dalího obraz. A to ještě nevěděli všechno. Když si Emma před dvěma týdny pročítala v nemocnici Beckyinu složku, zjistila, že její matka má ještě další dítě, dvanáctiletou dceru, která – jak se později dozvěděla přímo od Becky – žije se svým otcem v Kalifornii.

„Dvojče?“ vypískla Laurel.

„Nevím, jestli je to pravda.“ Pan Mercer se s neurčitým výrazem ve tváři podíval na Emmu. „Becky zřejmě netuší, kde tvoje sestra – tvoje dvojče – teď žije, Sutton. Ale prý se jmenuje Emma.“

„Emma?“ Laurel vrhla na Emmu nevěřící pohled. „Za tu ses přece vydávala při snídani první den školy, ne?“

Emma žmolala vytaženou nitku na Suttoniných šatech a snažila se získat čas. Nakonec jí ušetřil odpovědi pan Mercer. Znovu se ujal slova.

„Becky se ti o ní taky zmínila, vid?“ zeptal se jemně. „Ten večer v Sabino?“

Emmě vířily hlavou myšlenky. Malátně přikývla, vděčná, že pan Mercer nabídl vysvětlení. Nejspíš měl pravdu. Když se Emma minulý týden s Becky setkala, Becky o Emmě mluvila, jako kdyby

už o ní předtím Sutton řekla. V každém případě Emma věděla, že musí být velice opatrná.

„Ale moc mi toho neprozradila, jen jak se jmenuje,“ odpověděla tiše. „Měla jsem vám to říct, jenže já měla hroznej vztek. Chtěla jsem zjistit, jestli o ní taky víte, a tak jsem zkusila, jestli na to jméno zareagujete. Myslela jsem si, že bych z vás pak třeba mohla vyrazit něco víc.“

V místnosti se rozhostilo další napjaté ticho. Emma koutkem oka pozorovala Drakea – zvedl hlavu z pelechu, rozhlédl se kolem sebe a váhavě zapleskal ocasem. Vteřinová ručička na hodinkách Cartier pana Mercera hlasitě tikala, ale v porovnání s Emminým bušícím srdcem se jen líně ploužila.

Konečně prolomila ticho paní Mercerová. „Je mi moc líto, že jsme ti lhali, Sutton. Vám oběma. Máte právo se na nás zlobit. Doufám, že jednoho dne nás pochopíte a snad nám i odpustíte.“

Při pohledu na mamčin ztrápený obličej mě zabořilo u srdce. Samozřejmě že jsem jí odpustila, přestože jí to nikdy nebudu moct říct. Jenom jsem doufala, že ona dokáže odpustit sama sobě, až vyjde najevo celá pravda, až si uvědomí, jak draze naše rodina za všechna tahle tajemství zaplatila. Že je někdo použil proti nám – proti mně – tím, že donutil Emmu, aby po mé smrti zaujala mé místo.

„A co dál?“ Laurel upřela oči na Emmu a odhodlaně vystrčila bradu. „Musíme tu Emmu najít, ne? Když je to naše sestra... teda neteř... vlastně... no, to je jedno.“

Paní Mercerová souhlasně přikývla. „Pokusíme se ji vypátrat. Přinejmenším bychom ji rádi poznali a ujistili se, že je v bezpečí a šťastná. A možná bychom ji mohli přibrat do rodiny, pokud bude chtít.“ Tázavě se podívala na Emmu. „Řekla ti ještě něco bližšího, Sutton? Kde Emma žije nebo její příjmení?“

Emma se zakousla zevnitř do tváře a snažila se zadržet slzy, které se jí hrnuly do očí. Tohle bylo strašně nespravedlivé – oni ji chtěli hledat, postarat se o ni, a ona přitom seděla přímo před nimi a hrozilo jí takové nebezpečí jako nikdy předtím. „Ne,“ zašeptala. „Becky mi nic jinýho neřekla.“

Pan Mercer vzdychl, pak se naklonil a políbil Emmu na temeno

hlavy. „Neboj se,“ řekl. „My ji najdeme. A mezitím – slibuju, že odteďka už k vám budeme vždycky upřímní.“

Emma na krátký, horečný okamžik zauvažovala, že by kápla božskou, jenže ta představa ji vyděsila – vždyť by je to zničilo. Musela by jim říct, že dívka, kterou vychovávali jako vlastní dceru, je mrtvá – a že ona sama pomáhá její vraždu utajit. Ale zároveň by se jí nesmírně ulevilo. Dostalo by se jí pomoci s vyšetřováním, možná dokonce ochrany. Konečně by se zbavila těžkého břemene, které se na ni navalilo hned první ráno, co se probudila v Tucsonu.

Ale pak si vzpomněla na vraha, jak ji neustále sleduje – nechává jí vzkazy za stěračem auta, škrtil ji v Charlottině domě, na pódiu ve školním sále jí shodil na hlavu osvětlení. Vzpomněla si na Nishu, jak se jí pořád snažila dovolat, a pak najednou... zemřela. Nemohla vystavit svou rodinu takovému nebezpečí. Tohle nemohla riskovat.

Paní Mercerová si odkašlala. „Já vím, děvčata, že se s touhle novinkou určitě budete chtít pochlubit svým kamarádům, ale byla bych ráda, kdybychom si prozatím všechno nechali pro sebe. Ještě s tatínkem diskutujeme o nejlepší způsobu, jak vypátrat Emmu, a... vůbec toho zbývá hodně probrat.“

Emma si všimla, že Laurel vzdorovitě zařala čelist, ale dalo se tušit, že nezačne odmítovat. A taky ne; vzala paní Mercerovou za ruku a pevně ji stiskla. „Jasně, mami,“ řekla jemným hlasem. „My dokážeme udržet tajemství.“

Hodiny v předsíni odbily čtvrt.

„Musíme vyrazit,“ pokynul pan Mercer. „Nebo přijdeme pozdě.“

„Já si ještě skočím na záchod,“ vyhrkla Emma; potřebovala chvíličku, aby se dala dohromady. Popadla kabelku a vystřelila z pokoje. Jakmile byla sama, naklonila se nad umývadlo. Její pleť měla v zrcadle mléčně bílou barvu a modré oči se jí leskly víc než obvykle. *Dělám správnou věc*, ujistila sama sebe. Musela ochránit rodinu před nebezpečím, a to za všech okolností.

Potěšilo mě, že Emma bere ohled na mou rodinu. Ale jak jsem se jí dívala do tváře, tak neskutečně podobné mé vlastní, neubránila jsem se pomyslení: A kdo ochrání před nebezpečím *Emmu*?

2

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ

„S hlubokým zármutkem jsme dnes přišli dát Nishe poslední sborhem. Byla to energická, talentovaná dívka a všem nám bude moc chybět.“

Obřad se konal venku u hrobu, mezi platany a cedry. Podzimně šikmé sluneční paprsky pokrývaly šedé a bílé náhrobky melancholickým leskem. Emma seděla na skládací židli mezi Madeline Vegovou a Charlottou Chamberlainovou, Suttoninými nejlepšími kamarádkami. Hned za nimi seděla dvojčata Štěbetalky, s telefony pro tentokrát schovanými v kabelkách. Vedle nich škytala tichými vzlyky Laurel. Přišla celá škola, včetně většiny učitelů a ředitelky Ambroseové. Emma zahlédla Ethana stojícího ve stínu stromu; měl na sobě tutéž černou košili s kravatou, v níž se předtím objevil ve zprávách.

Smuteční řečnice, žena se širokými boky v bílém sáří, pokračovala. „Ztratit někoho tak mladého je obzvlášť kruté. Nisha překypovala talenty. Pokušení zabývat se tím, co všechno mohla dokázat, kdyby přežila, je obrovské. Člověku se chce naříkat, jak mohla změnit svět, jakých závrtných výšin mohla dosáhnout.“

Za ženou v sáří ležela rakev, naleštěné dubové dřevo se na slunci blýskalo. Byla zavřená; smuteční hosté se na zemřelou nemohli podívat. Vypadalo to, že obřad nepotrvá dlouho. Předtím než řeč-

nice pronesla závěrečná slova, pár Nishiných přátel ještě zarecitovalo a pěvecký sbor střední školy Hollier zazpíval *Wind Beneath My Wings*. Emma si v duchu představila, jak by Nisha nad tím výběrem obracela oči v sloup – rozhodně nebyla sentimentální. Ale v publiku nezůstalo oko suché. Charlotte hlasitě vzlykala a po tvářích jí stékala rozmazaná řasenka, zatímco Madeline, celá bledá a roztřesená, svírala v zaťatých pěstech látku sukně.

Tesklivě jsem ten dav lidí sledovala. Jestlipak já se taky někdy dočkám pohřbu? A co o mně asi budou říkat? Budou brečet? Při pohledu na rakev a hlubokou jámu vedle ní mě zamrazilo – mé ostatky teď někde leží, násilím odtržené od mé duše, a hnijí. Znovu jsem se rozhlédla a napůl doufala, že uvidím éterickou Nishu. Ale jediný duch široko daleko jsem zřejmě byla já.

Smuteční řečnice měla zvučný, melodický hlas se stejným lehkým nádechem indického přízvuku jako doktor Banerjee. „Ale domnívám se, že bychom Nishe prokázali medvědí službu, kdybychom se soustředili jen na to, čím se mohla stát. A tak vás prosím, abychom se s Nishou neloučili tím, že budeme litovat, co jsme ztratili, ale že pomyslíme na to, jak Nisha obohatila naše životy.“

Když malý smyčkový soubor začal hrát instrumentální verzi *Let It Be* od Beatles, všichni se zvedli ze židlí a probírali své dojmy.

Charlotte zalovila v kabelce a otřela si koutky očí papírovým kapesníkem. Dlouhé zrzavé kudrny měla vyčesané nahoru a vzadu sepnuté, ale po stranách kulatého, pihovatého obličejje jí splývaly volné pramínky. „Pořád nemůžu uvěřit, že Nisha je mrtvá. Neumím si představit, že už ji nikdy nevidím.“

„Já zas nechápu, jak si někdo může myslet, že šlo o sebevraždu,“ pronesla Madeline, oříškové oči doširoka otevřené. Zakroutila hlavou. „V neděli přece byla v pohodě, ne?“

V neděli večer zinscenovaly falešnou seanci, aby si vystřelily z nové spolužačky Celeste Echolsové. Byl to první kanadský žert Hry lží, kterého se Nisha zúčastnila – předtím se stala obětí několika z nich. Rozhodně se zdálo, že podílet se na přípravě ji nesmírně bavilo.

„Určitě. Prostě to nedává smysl. A navíc je přece skvělá plavkyně,“ zašeptala plačtivě Laurel. „Teda byla.“

„Co ty si o tom myslíš, Sutton?“ zeptala se Gabby. Emma zpozorněla a zvedla hlavu. Oblečení dvojčat Štěbetalek bylo jako vždy v ostrém kontrastu. Gabby měla na sobě jednoduché pouzdrové šaty, v uších perličky a rty pečlivě přetřené červenou rtěnkou. Lili na sebe naopak navlékla cosi, co vypadalo jako černá baletní suknička ze sekáče, k tomu si vzala vysoké kanady a do vlasů si připíchla malý závojček.

„Jo, vy dvě jste se přece poslední dobou docela skamarádily. Připadala ti nešťastná?“ zeptala se Lili.

„Copak na tom záleží?“ vypravila ze sebe Emma zlomeným hlasem. „Je mrtvá. A žádný *proč* na tom nic nezmění.“

Dívky zmlkly. Emma sledovala, jak se o kousek dál smuteční řečnice sklání k doktoru Banerjeeemu, který se pořád ještě nezvedl ze židle a upíral zrak kamsi do dále. Emma viděla doktora Banerjeeho pár týdnů předtím, když léčil její matku. Byl milý a trpělivý, přestože se Becky chovala násilnický. Teď se vyplnila jeho nejstrašnější noční můra – a navíc skoro vzápětí potom, co mu zemřela manželka.

„Omluvte mě,“ řekla kamarádkám a vyrazila kolem už prázdných židlí k místu, kde seděl.

Lidé ji zdravili pokynutím, když je míjela. Trenérka Maggie stála v hloučku s tenistkami a vypadala otřeseně a zdrceně. Claře stojící mezi nimi stékaly po tvářích slzy.

Řečnice doktora Banerjeeho naposledy objala, pak se vmísila do davu a nechala ho samotného. Emma zaváhala. Chtěla mu projevit upřímnou soustrast a povědět mu, že Nisha se stala její dobrou kamarádkou. Ale ještě víc si přála zjistit, co si o Nishině smrti myslí on – a co jeho dcera dělala těsně předtím, než zemřela.

Než se stačila rozhodnout, co řekne, vedle doktora Banerjeeho se posadil někdo jiný. Ztuhla, když poznala detektiva Quinlana, ve slavnostní modré uniformě a s čepicí v ruce. Quinlan rozhodně nepatřil k fanouškům Sutton Mercerové – na policejní stanici měl

tlustou složku o Suttoniných vylomeninách a před dvěma měsíci zatkl Emmu za krádež v obchodě. A tak radši instinktivně zapadla za náhrobní kámen o pár kroků dál.

Quinlan mluvil tichým, soucitně bručivým hlasem. Emma se opřela o studený mramor a natahovala uši. Zachytila „moc líto“ a „tragédie“ a už chtěla odejít, když vtom k ní dolehlo slovo „pitva“.

Doktor Banerjee na to, co mu Quinlan říkal, prudce zavrtěl hlavou. „Podívej se, Sanjay.“ Quinlanův hlas zněl trpělivě, ale pevně. „Nenašly se žádné známky násilí. Žádná zranění, modřiny, otisky rukou. Prostě to byla nehoda.“

„Ne.“ Doktor Banerjee nechal ruce poklidně složené v klíně, ale svaly v obličejí měl napjaté. „Nisha plavala už od dvou let. Kdyby se jednalo o nehodu, musela by zakopnout a praštit se do hlavy. Ale žádné modřiny? Ani otřes mozku?“ Na okamžik se odmlčel a ústa se mu zkroutila, než byl schopen mluvit dál. „Mou dceru někdo zavraždil.“

Quinlan zaváhal, rty se mu pod knírem stočily dolů. „Je tu ještě něco,“ pronesl jemně. „Nerad ti to říkám, ale v jejím krevním řečišti se našlo vysoké množství diazepamu. To je...“

„Valium. Víím, co to je, *jsem* lékař,“ vyštěkl Nishin otec. Klouby na prstech mu zbělely, jak pevněji stiskl prsty k sobě. „Ale ona nebrala valium.“

Quinlan vzdychl a promnul si bradu porostlou strništěm. „Jistě. Zkontrolovali jsme její chorobopis.“

„Tak co tedy...“

„Já víím, že se to těžko poslouchá, ale Nisha měla velice těžký rok.“ Quinlan se tvářil rozpačitě, stále dokola převracel čepici v rukou. „Nechci, aby to vyznělo, jako že ji z něčeho obviňuju. Ale Sanjay, teenageri zkoušejí nové věci a ne vždycky znají své hranice.“

Doktor Banerjee nasadil ostrý tón. „V jejím pokoji bylo všechno vzhůru nohama, Shane. Někdo tam vlezl a všechno rozházel. Někdo něco hledal.“

Quinlan pokrčil rameny. „Nenašly se žádné známky násilného vniknutí ani jsme neobjevili cizí otisky prstů, jen tvoje a její. Nisha

zřejmě ten nepořádek udělala sama. Lidé někdy provádějí nezvyklé věci, když jsou na tom psychicky špatně.“

Doktor Banerjee seděl dlouhou chvíli bez hnutí, s pohledem upřeným na ruce v klíně. Brýle měl na nose posazené nakřivo, což mu dodávalo trochu podivínský vzhled. Quinlan se rozpačitě rozhlížel. Emmě ho na okamžik přišlo skoro líto.

„Podívej se,“ řekl nakonec tlumeným hlasem. Emma musela pořádně napnout uši, aby ho vůbec slyšela. „Jestli máš na někoho podezření – jestli se třeba potuloval kolem domu někdo cizí nebo se k ní nějaký kluk choval agresivně – pokud měla nějaké nepřátele, dej mi jejich jména. Já je prověřím. Ale v tuhle chvíli nemám žádný důkaz, žádné stopy, zkrátka nic, čeho bych se mohl chytit. Dej mi něco, s čím mohu pracovat.“

Doktor Banerjee zavrtěl hlavou. „Žádné nepřátele neměla, nebo aspoň o nikom nevím.“ Uvolnil propletené prsty, zvedl ruce a zakryl si obličej. „Nevím, kdo by mohl chtít udělat mojí malé holčičce něco takového,“ zasténal a roztrásla se mu záda.

Emmu za náhrobkem zalil pocit viny. Má jim říct o Nishiných telefonátech a naléhavé zprávě? Úzkostí se jí sevřel žaludek. Když se u něčeho nachomýtl Sutton Mercerová, Quinlan měl hned jasno, kdo je pachatel. Přinejlepším by to považoval za další kanadský žert a mávl nad tím rukou. A přinejhorším by Emma skončila na seznamu podezřelých a Quinlan by se do případu pořádně zakousl.

„Potřebuju se napít vody,“ řekl nakonec doktor Banerjee. Z jeho hlasu zaznívalo napětí, jako kdyby se usilovně snažil uklidnit. V obličejí už vypadal docela vyrovnaně, jen oči měl krvavé a číšel z nich vztek.

Quinlan přikývl. „Tak pojď, Sanjay.“ S překvapivou jemností pomohl doktoru Banerjeemu vstát a oba muži odešli ke stolu s občerstvením, stojícímu ve stínu pod cedrem.

Emma se sesunula na zem a opřela se o pomník, srdce jí bušilo jako divé. Takže vrah šmejdil v Nishině pokoji. Ale co asi hledal? A našel to nebo to tam zůstalo?

Emma se zadívala na Nishinu rakev. Tmavě hnědé dřevo se na slunci lesklo. „Mně je to tak líto,“ zašeptala. Pak její zrak padl na náhrobní kámen, za nímž se schovávala. JASMINDER BANNERJEEOVÁ, četla. NAŠE MILOVANÁ MANŽELKA A MAMINKA. Nishina máma. Tohle ji vůbec nenapadlo – samozřejmě že Nisha bude pohřbená vedle své maminky.

Emma se zvedla a vydala se přes trávník. Dav začal řídnout. Z nedalekého parkoviště sem doléhaly zvuky zabouchávajících se dveří aut a startujících motorů.

Procházela kolem hloučku hollierských studentů seskupených u větrem ošlehané hrobky, ozdobené vázou s vadnoucími liliemi. Garrett Austin stál mezi svou mladší sestrou Louisou a Celeste, svou současnou dívkou. Krátce před smrtí Sutton s Garrettem „oficiálně“ chodila, ačkoli zároveň se tajně scházela s Thayerem. Když Emma zaujala její místo, Garrett jí nabídl své panictví jako dárek k narozeninám, ale ona zděšeně utekla a pak se rozešli.

Garrett vypadal zničeně. Oči měl zarudlé, vlasy bez lesku a neumyté. Několik týdnů s Nishou chodil, a přestože se rozešli, její smrt ho evidentně zdrtila. Zvedl hlavu a všiml si Emmy, ale jen na ni nepřítomně civěl, jako kdyby ji ani nepoznal.

Emma k němu váhavě vykročila.

„Jak to zvládáš?“ zeptala se rozpačitě a dotkla se jeho ramene.

Garrett překvapeně zamrkal a pak se zničehonic zamračil, ucukl a svaly na pažích se mu napjaly. Instinktivně o krok couvla. Na okamžik se zatvářil, jako by jí chtěl vlepít facku.

„Co se staráš? Vždyť jsi ji skoro ani neznala,“ vyštěkl.

Emma viděla, že Celeste stojící za ním Garrettova zlost šokovala. Louisa kmitala zmateně pohledem z Emmy na bratra.

Emma stála na místě jak opařená. Skoro ji neznala? Jistě, Emma znala Nishu teprve pár měsíců. Ale Sutton s ní přece vyrůstala.

„Garrette, já vím, že jsi rozrušeněj,“ začala Celeste a položila mu ruku na rameno. Otočil se tak prudce, že se jeho nos zastavil jen pár centimetrů od jejího. Emmě při pohledu na výraz v Garrettově obličejí ztuhlo celé tělo. Rty mu zkroutil nenávistný škleb.

„Ty nic nevíš,“ zavrčel. „Mohla bys na chvilku sklapnout? Začínám mít dojem, že Nisha tě docela vystihla.“

Emmě spadla čelist. Celeste se zakabonila. „Vážně?“ odsekla, lehký tón se z jejího hlasu vytratil. „A kdypak jste si o mně tak pěkně povídali?“

„Do toho ti nic není,“ zakřičel. Většina studentů, s nimiž předtím postávali v hloučku, už se tiše vytratila. Louisa zírala na bratra vyděšeným pohledem.

Po Emmě boku se vynořila Laurel, chňapla ji za paži a táhla ji směrem k parkovišti. „Pojď,“ houkla jí do ucha, právě když se za nimi ozval Celestin nasupený hlas: „Hádat se na pohřbu – to je teda úroveň!“

„Nemůžu uvěřit, že na svoji holku takhle řval,“ utrousila Emma jako ve snách a nechala se vést kolem řad náhrobků.

Laurel se na okamžik zastavila a zvedla obočí. „Promiň, ale vy dva jste na sebe takhle řvali pořád.“

Emma se na Suttoninu sestru zadívala.

Laurel pokrčila rameny. „Jen si vzpomeň, jak vždycky vyváděl kvůli každý prkotině – žes mu dost rychle nezavolala zpátky, že sis vzala moc krátkou sukni, žes odmítla tancovat, jak on pískal. Není zrovna psychicky vyrovnanej.“

„No jo,“ zamumlala Emma ve snaze zamaskovat, že netuší, o čem je řeč. „To je fakt, tak pojď.“

Znovu vyrazily. Hřbitovem se pořád nesly hlasy Celeste a Garretta, jak na sebe střídavě štěkali. Emmě se honily hlavou myšlenky. Proč tvrdil, že Nishu skoro neznala?

Já taky neměla potuchy. Ale něco mi říkalo, že by to Emma měla fofrem zjistit. Garrett byl očividně pěkný prudeš a Emma neměla zapotřebí to schytat, až mu zas rupnou nervy.

3

KONEČNĚ SAMI

Druhý den odpoledne Emma s Ethanem stoupali nahoru po holé horské stezce v tucsonském přírodním parku. Emma si uvázala kolem krku šedý kašmírový šátek, mrazivý vítr jí lezl do kostí. Skály ve zlatém odpoledním slunci červeně zářily a oni dva pochodovali ruku v ruce s pevně propletenými prsty.

Tuhle pustinu Emma milovala. Od chvíle, kdy přijela do Tucsonu, měla pořád pocit, že ji někdo sleduje, ale v téhle rozlehlé krajině se nebylo moc kam schovat. Suttoninu vrahovi by dalo dost práce se tady za ní plížit.

Cestou vyprávěla Ethanovi o rodinné schůzce Mercerových. Pozorně ji poslouchal s očima upřenýma před sebe. „Chystaj se mě hledat, Ethane, a já teda rozhodně nemůžu říct, že bych za sebou zametla stopy.“ Pomyslela na všechny díly *Kriminálky Las Vegas*, co kdy viděla. Vypátrat, kde člověk žije, je směšně jednoduché, pokud má člověk připojení na internet a pár svědků. „Nevím, kolik času mi zbývá, než na mě přijdou. A jakmile k tomu dojde, tak se okamžitě stanu hlavní podezřelou. O to už se vrah postaral.“

Dorazili na výběžek s krytým prostorem na piknik s výhlídkou na park. Tlustý mýval zvedl nonšalantně hlavu od obalu z McDonalda, změřil si je pohledem a odvalil se do křoví. Emma se posa-

dila na piknikový stůl a vylovila z batohu láhev s vodou. Dlouze si z ní lokla a pak ji podala Ethanovi.

„Nebezpečí hrozí všem.“ Nešťastně se na něho podívala. „Tobě, mně, mojí rodině. Musíme to už konečně vyřešit, a rychle.“

Objal ji a ochranitelsky ji k sobě přitáhl. Položila mu hlavu na rameno a vdechovala vůni jeho čistě vyprané flanelové košile.

„Dobře, takže z podezřelých jsme vyloučili Laurel, Thayera, Madeline, Charlottu, pana Mercera, Becky a dvojčata Štěbetalky,“ vypočítával Suttoniny přátele a členy rodiny jednoho po druhém. „Víme naprosto jistě, že se nejedná o... náhodnej zločin? Možná ji zabil nějaký tulák nebo tak?“

Emma zavrtěla hlavou. „Na to, aby ji zabil náhodou, toho vrah věděl o Sutton příliš mnoho. Kde bydlela, co kdy dělala, jak pro ni byl důležitější její medailonek... vrah jí ho sundal z krku a dal ho mně, protože tušil, že bez něj bych nebyla věrohodná náhradnice.“ Otrásla se. „Šlo o promyšlenou vraždu.“

Ethan přikývl. „Asi máš pravdu.“

„Víš, koho jsme ještě neproověřili?“ pronesla tiše Emma. „Garretta.“ Pověděla Ethanovi o Garrettově známce, že ona Nishu „skoro ani neznala“, a Laurelině zmínce o jeho zuřivých hádkách se Sutton.

„Pane jo.“ Ethan si zamyšleně promnul bradu. „Já toho vlastně o Garrettovi moc nevím. Loni jsme spolu sice chodili na děják, ale jinak se spíš pohybujeme v jiných kruzích. Na jaře hodně chyběl kvůli nějakým rodinným problémům, ale o co přesně šlo, se ke mně nikdy nedoneslo.“

Emma si okusovala nehet na palci. Na jediném rande, co s Garrettem měla, narážel na cosi ohledně své sestry. *Charlotte mi hodně pomohla, když se stalo to s Louisou*, poznamenal tenkrát. V té době ještě nebyla tak zběhlá, aby z něho dokázala nenápadně vytáhnout, o čem mluví. „A co Louisa? Znáš ji?“ zeptala se.

Ethan zakroutil hlavou. „Moc ne. Ona se drží dost stranou.“

„Viděla jsem ji s Celeste. Mám dojem, že si celkem káply do noty.“ Emma si znovu lokla z lahve a vzdychla. „Garrett mi ovšem

nepřipadá jako moc velké koumes. Ten, kdo to udělal, musel zosnovat pěkně komplikovaný alibi – schovat Suttoninu mrtvolu i její auto, přilákat mě do Tucsonu, pak mě sledovat a zajistit, abych spolupracovala. Zatímco když jsem šla s Garrettem na rande, tak nedokázal ani sám vybrat restauraci. Každý sebemenší rozhodnutí nechával na mně.“ Omotala si pramen vlasů kolem ukazováčku tak pevně, že jí přerušil krevní oběh. „Ale třeba je jen výbornej herec. To psychopati bejvaj, ne? Jsou manipulativní a uměj skvěle předstírat.“

Ethan zvedl obočí. „Já netušil, že moje přítelkyně je expertka na kriminální psychologii.“

Rty se jí stočily do nahořklého úsměvu. „Jestli jsem dřív nebyla, tak než tohle skončí, určitě se jí stanu.“ Pak jí něco napadlo a posadila se zpříma. „Já si pořád nedokázala představit, jak se vrah mohl tu noc, co mě škrtil, dostat do Charlottina domu. Ale pokud to byl Garrett...“ Vrhla na Ethana významný pohled.

Ethanovi spadla čelist. „Garrett s Charlottou chodil předtím, než si začal se Sutton.“

„Mohl znát bezpečnostní kód,“ dodala Emma, pak se zarazila. „A potom vlastně sbalil Nishu.“

Váhavě se na sebe podívali. *A potom zemřela i Nisha.* Nevyslovená věta nad nimi visela ve vzduchu.

Ethan si olízl rty. „Jestli Nishu zabil Garrett, tak by to dávalo smysl. Možná něco viděla, když spolu chodili, a teprve před dvěma týdny jí to došlo.“

Emma vzdychla. „Ale všechno jsou to jen spekulace. Nemáme žádné důkazy, abysme s tím mohli vyjít na veřejnost.“

„To sice ne, ale rozhodně máme dost pádných důvodů ho podezírat,“ namítl Ethan. „Při vyšetřování vraždy se policie skoro vždycky nejdřív zaměří na manžele a partnery.“

Emma v myšlenkách zabrousila zpátky na halloweenský večírek, kde jí Garrett zatáhl do skladu tělocvičného náradí a pustil se do ní kvůli tomu, že se s ním rozešla. Byl opilý a dost surový, kroutil jí zápěstí a tlačil ji ke zdi. A teď se jí vybavilo ještě něco – zmínil se

o Thayerovi. *Všichni viděli, jak jste se těsně předtím, než odjel, hádali. On tě miloval.*

„Co když se nějak dozvěděl o Sutton a Thayerovi?“ Při té myšlence Emmě vyschlo v hrdle. „Třeba ji ten večer v kaňonu špehoval a nacytal je spolu.“

„To by byl skutečný motiv,“ souhlasil Ethan.

Přikývla a při vzpomínce na svůj krátký „vztah“ s Garrettem se jí hrůzou zježily chloupky vzadu na krku. Tvářil se, jako kdyby ji opravdu považoval za Sutton, ale možná ji jen zkoušel, trénoval ji, aby nikdo nepoznal, že Sutton je mrtvá. Před očima se jí vynořila Suttonina postel zasypaná růžovými okvětními lístky a otrásla se. Co když se ji celou dobu snažil proměnit v tu Sutton, po jaké toužil?

Zalovila jsem v paměti po událostech z léta stráveného s Garrettem. Na nic podezřelého jsem nepřišla – jenže já si nevzpomínala ani na ty naše ukrutné hádky, o nichž mluvila Laurel. V prvních dnech potom, co jsem se po smrti probudila, jsem cítila hřejivé mravenčení pokaždé, když Emma Garretta viděla nebo s ním mluvila. Věděla jsem jistě, že za živa jsem do něho byla zamilovaná, ačkoli jsem si nepamatovala proč. Ovšem teď jsem cítila jen úzkostlivé znepokojení.

„Já se zkusím pozeptat,“ řekla Emma nakonec. „Třeba Charlotte nebo Mads vědí něco, co by nám mohlo pomoci.“ Nebo *Thayer*, pomyslela si, ale nahlas tohle jméno radši nevyslovila. Ethan na Thayera už od začátku žárlil – a když ji před týdnem načapal, jak se s ním líbá, situace se ještě zhoršila. Pouhá zmínka o něm by stačila Ethana vyprovokovat k půlhodině zarytého mlčení.

Rozhlédla se po krajině a horský vzduch ji zastudil v plicích. V dále zahlédla jestřába, jak se nechává líně unášet větrem. Ethan roztrhl sáček oříškové směsi s lentilkami, vytáhl jeden bonbon a strčil ho Emmě do pusy. Rozdrtila tvrdý povrch mezi zuby a usmála se. Najednou byla prostě šťastná, že je s Ethanem, daleko od číhajících očí. Od Charlottina večírku, kdy se poprvé milovali, spolu nebyli skoro vůbec sami. Vzpomínka na tu noc jí vlila do tváří blažený ruměnec a dodala jí hravou náladu.

„Taky jsi vyrůstal s tím dětským folklórem ohledně lentilek?“ nadhodila ostýchavě. Ethan se na ni podíval s hlavou skloněnou ke straně.

„Cože?“

„Myslím ty legendy o tom, co která barva znamená.“ Sebrala mu z ruky sáček a hledala mezi oříšky a rozinkami různobarevné bonbony. „Oranžová znamená štěstí,“ poučila Ethana, když vytáhla oranžovou lentilku. „To rozhodně potřebuju.“ Strčila si ji do pusy. „Žlutou dáš tomu, s kým chceš zůstat jen kamarád.“ Znechuceně hodila žlutou lentilku zpátky do sáčku. „Červenou potvrdíš, že někoho miluješ... Na, tu si můžeš vzít. A zelená?“ Šibalsky se uculila. „Ta je na to, když chceš někoho... vzrušit.“

Ethanovi zružověly tváře, ale na rtech se mu vyloupil zmámený úsměv. „Vzrušit, jo?“

Přidržela mu zelenou lentilku před pusou, ale on zavrtěl hlavou a přitáhl si Emmu na klín. „Žádněj bonbon nepotřebuju,“ zašeptal jí do ucha. „Já z tebe šílím i tak.“

Emma pocítila mravenčení na kůži; přitiskl ji k sobě a vlepil jí vášnivý polibek, po němž následovaly další. Všechny Emminy dlouhotrvající starosti – kvůli vrahovi, Nishe, rodině – se rázem rozplynuly. Jakmile se ocitla v Ethanově náruči, byla nejšťastnějším člověkem na světě.

Měla jsem radost, že se moje sestra odhodlala k akci. Po všech strastech si Emma zasloužila, aby jí někdo poskytl útěchu, ačkoli při tom jejím chabém pokusu o obscénní řečičky bych si nejradši zacpala uši. Ale ona a Ethan k sobě patřili – a tak jsem byla vděčná, že moje smrt je aspoň k něčemu dobrá.

SBOHEM, MILÁ SOKYNĚ

O pár hodin později Emma zabočila Suttoniným starodávným volvem na Ethanovu příjezdovou cestu, aby ho tam vysadila. Na druhé straně přes silnici se zlověstně vypínal Sabino Canyon. V sousedním domě Banerjeeových byla tma a ticho.

Ethanův bungalov pískové barvy s oprýskanými obklady zdí byl nejmenším domem v ulici. Kdysi zřejmě vypadal nádherně, ale teď byl v havarijním stavu. Emma předpokládala, že Ethan se snaží dům udržovat, jak nejlíp dokáže, ale zvládal to dost těžko, když od nich jeho otec odešel – pan Landry před pár lety více méně opustil rodinu potom, co paní Landryové diagnostikovali rakovinu.

Ethan se k ní otočil. „Dobrou noc,“ zašeptal, naklonil se přes řadicí páku a vlepil jí na rty ten nejněžnější polibek, co si dokázala představit. Zavřela oči. Na okamžik pro ni kromě místa, kde se jejich rty setkaly, na světě nic jiného neexistovalo.

„Dobrou noc,“ řekla, když se odtáhla. Dlouze se na ni zadíval, pak vystoupil a svižně vyrazil po cestě k domu. Přední světla auta kolem něho vrhala temné stíny – dlouhé, vyzábělé kopie jeho těla. Pozorovala ho, jak stoupá po schodech na verandu a vchází do dveří, přitom vdechovala vůni čistě vypraného prádla, co po něm v autě zůstala.

Usmála se pro sebe a prsty se dotkla rtů, jako by na nich chtěla pozdržet vzpomínku na polibek. Za chvilinku už viděla, jak se v Ethanově pokoji rozsvítilo světlo, a představila si ho, jak se

posadí za psací stůl, otevře učebnici matematiky nebo zapne laptop a v modrých očích pod zachmuřeným obočím se mu objeví zamýšlený pohled.

Roztomilý mladík nesmírně rozptyluje amatérského detektiva v sukních. Před očima jí ze zvyku vytanul novinový titulek, jak vytištěný na papíře. Zatřepala hlavou, aby ho zahнала, potom zařadila zpátečku a vycouvala z cesty.

Když vyjela zpátky na ulici, zrak jí padl na Nishin dům. Zůstala stát s nohou na brzdě. Zahradu obklopoval jen nízký, jemně kovaný plot, takže Emma viděla, že se ve většině oken nesvítí. Zahlédla i třpyt vody v bazénu v zahradě za domem a srdcem jí projela ostrá bolest. Tam se to stalo.

Vzpomněla si, jak doktor Banerjee říkal, že někdo šmejdil v Nishině pokoji. Co když se vrahovi nepodařilo najít, co hledal? Jestliže doktor Banerjee a policisté už pokoj prohledali, tak to asi nemělo smysl. Ale za pokus to přece jen stálo. Zajela s autem k chodníku a zaparkovala.

Když byla pár kroků od dveří, na verandě se rozsvítilo světlo s pohybovým čidlem. Na rozdíl od Ethanovy zahrady zarostlé plevelem měli Banerjeeovi suchou zahradu plnou bílých říčních kamenů a kvetoucích kaktusů. Ale i tady se našly znaky zanedbanosti – napůl shnilé ovoce zůstalo ležet pod fíkovníkem, kam dopadlo, na poloslané vodě v prostém mramorovém pítku pro ptáky plavalo listí a malé větvičky. Když se Emma blížila k verandě, mohutný kocour se splenou srstí na ni žalostně zamňoukal, oči mu ve tmě svítily jak žárovky.

Emma přistoupila ke dveřím. Kocour se jí otíral o kotníky a z hrdla se mu ozývalo tiché, nadějeplné vrnění. Polkla a zaváhala – není necitlivé ptát se truchlícího otce na smrt jeho dcery? A na co by se ho vlastně měla zeptat? Ohlédla se do tmy na masivní tvary kaňonu. Vrah ji možná sleduje i teď. Co když svou návštěvou panu Banerjeemu ještě přitíží? Co když vrah usoudí, že toho – stejně jako Nisha – moc ví?

Honem zazvonila, než si to rozmyslí. Zvonek zadrnčel do

tichého večera tak náhle, že leknutím nadskočila. Po dlouhé chvíli si jí zdálo, že slyší kroky, a pak doktor Banerjee skutečně otevřel.

Přestože bylo teprve krátce po sedmé hodině, měl na sobě dlouhý, rozepnutý kostkovaný župan a pod ním síťované sportovní trenýrky a tričko s nápisem OTEC HOLLIERSKÉ TENISTKY pocintané od kafe. Silné brýle měl nasazené nakřivo, takže jedno oko vypadalo groteskně veliké, zatímco druhé ospale mžouralo. Rozcuchané vlasy mu trčely kolem hlavy na všechny strany.

Než Emma stačila cokoli říct, kocour jí proklouzl kolem nohy a zahučel do temné předsíně. Doktor Banerjee ho pozoroval se zadumaně přimhouřeným obočím. „Agassi?“ Pak se podíval na Emmu. Chvilku na ni zmateně civěl, jako by si docela nevzpomínal, odkud ji zná.

„Sutton,“ řekl nakonec. „Ahoj. Přivedla jsi Agassiho domů?“

„No, já bych se vás vlastně chtěla na něco zeptat. Týká se to Nishy.“

Jeho oči okamžitě zbystrily a zmatený pohled se vypařil. „O co jde? Ty víš, co se jí stalo?“

Emma se kousla do rtu. „Je mi líto, pane Banerjee, já to taky nechápu.“ Přenesla váhu na druhou nohu. „Ale chtěla jsem vás poprosit, jestli bych mohla... zajít do Nishina pokoje. Nebudu tam s ničím hýbat. Jen bych se chtěla rozloučit.“

Doktor Banerjee si sundal brýle a začal je leštit cípem špinavého trička. Když si je znovu nasadil, vypadaly ještě upatlaněji než předtím. Smutný úsměv mu stočil rty malinko vzhůru. Natáhl ruku a poplácal Emmu po lokti. „Samozřejmě, Sutton.“

Někde v domě hlasitě, prosebně zamňoukal kocour. Doktor Banerjee sebou škubl. „Asi bych ho měl nakrmit,“ vyhrkl nepřítomně. V očích měl už zase trochu rozostřený pohled, jako kdyby ho ta chvilka soustředěné pozornosti vyčerpala. Rukou si prohrábl vlasy, čímž je ještě víc rozcuchal. „Až budeš odcházet, tak za sebou prostě zabouchni,“ řekl a zmizel v chodbě.

V domě byla skoro úplná tma. Noční lampička ve tvaru květiny na chodbě vedoucí do Nishina pokoje vydávala jen tolik světla, aby

Emma trefila. Když procházela kolem zářící bronzové kuchyně, zahlédla pozůstatky hotových pokrmů za celý týden. Na servírovacím pultě ležely obaly od pizzy a krabičky od čínských jídel pečlivě vyrovnané na sebe. Nad keramickým talířem s nedojedenou samosou poletovala moucha. V louži roztáté třešňové zmrzliny ležel kelímek Ben & Jerry.

Emma už jednou v Nishině pokoji byla, během svého druhého týdne v Tucsonu. V té době Nisha ještě patřila mezi podezřelé, a tak se Emma při tenisové večeři vplížila do její ložnice, aby se poohlédla po nějakém vodítku. Když teď cvakla vypínačem, překvapilo ji, jak málo se pokoj od té doby změnil. Po nepořádku, který tu nadělal Nishin vrah, už nebylo ani stopy – pan Banerjee zřejmě všechno uklidil. Fialový přehoz přes postel byl hladce urovnaný, v čele leželo osm natřepaných polštářů jako v reklamě na pěťihvězdičkový hotel. Všechny Nishiny knihy stály na poličkách srovnané podle abecedy. Jediným důkazem, že se sem nedávno někdo vloupal, byla vylomená přední strana zásuvky u komody. Jinak pokoj vypadal, jako by z něj Nisha právě vyšla.

Emma se váhavě zastavila uprostřed koberce. Ani nevěděla, co vlastně hledá, natož kam to Nisha mohla schovat. Prostě musela doufat, že to pozná, jakmile to uvidí. Zatímco se kolem sebe rozhlížela, do pokoje vklouzl Agassi a hupsnul na postel.

Emma začala komodou, probírala se štosy svetrů a triček, sáhla za a pod každou zásuvku, jestli nenahmátne tajnou schránku nebo přilepený lístek. Nisha měla oblečení srovnané podle barev a dokonale uspořádané a pouhý pohled na řady čistě bílých tenisových ponožek vehnal Emmě slzy do očí. Klekla si na kolena a prozkoumala psací stůl, podívala se pod postel a dokonce nadzvedla koberec. Zdálo se, že všechno je tak, jak má být. Odfoukla si z obličeje pramen vlasů a hlasitě vzdychla.

Za sklem u čela postele měla Nisha vystavené fotografie. Emma si klekla a očima přejížděla koláž. Většinou se jednalo o snímky Nishy hrající tenis. Na několika fotkách stála vedle Nishy elegantní žena s perlovými náušnicemi a tmavočervenou rtěnkou – zřejmě